

Antonio Cosentino

Jpeg Takımadaları | Jpeg Archipelago

28 Şubat/February – 2 Mayıs/May 2020

Zilberman | İstanbul

Mekanın içindeyim, etrafımı saran havayı hissediyorum, garip bir yer. Buraya nasıl geldim bilmiyorum. Ama buradayım. Uzunca bir süre burada kalacağım, kendimi bildim bileli bir görünümün içindeyim, zamanın şekillendirdiği bir görünüm. Ku-lağımda sürekli tiz bir ses. Uzunca bir süre burada vakit geçireceğim, bilemediğim bir süre. Gidecek hiç bir yer yok, eskiden vardı artık kalmadı. Etrafımı saran mekanı bir parçam gibi hissediyorum. Bu garip parçadan kurtulmak istiyorum. Bir uzvuma dönüşmüş parçadan.

Tek bir yol kaldı, buradan Jpeg Takımadaları'na gidebilmek. Tek umudum bu gibi, başka bir umudum kalmadı. Aura şehrine varabilirsem belki orada yeni bir yol bulunur, tekrar kendimden çıkabileceğim bir yol. Uzun süredir kendimden çıkamadığım için kendimi biraz sıkışmış hissediyorum. Aslında biraz değil epeyce sıkışmış. Ne garip ki uzunca bir süredir onların nasıl geçtiği konusunda bir muhakeme yapmamıştım, onların nasıl bir birine bağlandıklarını, nerede koştuklarını, hesaplamamışım. Uyku zamanları belki de kopuş anlarıdır. Bir es verirsin. Rüyalara yatarsın uyanırsın. Sabahları yeni bir başlangıç sayılır.

Sürekli ertelediğim bir “zaman” lüksü içinde artık sonsuz da olmayan bir mekandayım, bunun bilincindeyim. Serzenişlerim, kendi kendime konuşmalarım, mukayeselerim, hesaplamalarım beni sürekli bir sonuca taşıyor. Nasıl bir biçimi olacaksa öyle biçimlendi her şey. Emin de değilim. Nasıl bir biçime kavuşacağını nereden bilebilirdim ki. Bilemezdim sadece zamanın içinde işte böyle şekillendiğini görmüş oldum. Şimdi bir şiir sesi çıkarmaya çalışan sesle baş başa, sürekli akan bir şeyin içinde, değişen bir şeyin içinde. Havanın bile yoğun olarak sert bir cisimmiş gibi etrafımı sardığını hissediyorum. Hangi mekandayım? Bunca zamanı söylemediklerimi hep öfkenin dışında başka bir şeyin şekillendirebileceğini hayal ederek geçirdim.

Tüm bu şeyleri istemenin dışında berrak bir duygunun tüm bir “hiper yığıcı” desene döndüreceğini düşledim. Hangi mekanda olduğumun ne önemi var. Ama var işte bir görünümün içindeyim, ondan kurtulamıyorum, ondan yüz çeviremiyorum, sürekli detaylara bakınarak yürümeye devam ediyorum. Küçük düşüyor olmaya bir an inansaydım, o zaman bir hisle kaplı olurdu, hiç bir hisle kaplı değilim. Görünümün içinden geçerken tabi ki görmeyerek geçiyorum, onu sinir uçlarımda canlı yapacak şey görmem değil, istemem de değil, başka türlü bir kendinden oluş hali var onu hep görünür kılan. Zihnim beni sürekli bir yerlere sürüklüyor. Şekilsiz bir yerlere rüyalarındaki bir yerlere, rüya mı gerçek mi bilemediğim bir görünüme. Orada her şeyden vazgeçmişim, ısrarım yok, bitmek yok, geçmek yok, sadece bir görünüm var. Varlığımla şekillenen, varlığımla sınırlı bir görünüm.

Çevirdiğim şey, çeviremediğim şey, hepsinin bir hesabı vardı, olmasa da vardı, uykunun berraklığında, öğlen güneşinin gölgelerinde, ayın şavkını taşıyan bulutlarda, çamların dibinde. Hatırlamaya çalıştığım şey de ne? Binada, odada, yatakta, her yerde kokuları duyumsadığım tüm zamanda.

Rüzgar, hiç bitmeyen, hep var olan o cisim, parçam olduğunu bildiğim bir madde ne kara ne ak, sanki hep benden çıkıp bana dönen, döndüğünde neşe veren.

Yer ölüyor benim için, öldüğünü hissediyorum, bu cümleyle uyandım, puslu ağır bir hava vardı her zamanki gibi. Bir iki lokma bir şey yedim, kıyafetlerimi geçirdikten sonra yola düştüm, mekandan çıkmalıyım diye düşündüm, görünümünden çıkmalıyım bugün, yürürken saçma bir çok detayı gözledim, ağaçların sıralarına, gökyüzünün durumuna, evlerin renklerine ara sokaklardan aşağı doğru ilerledim, açıklık alana geldiğimde epey bir zaman dolanmışım. Hiç kimseyi görmek umudu yok kafamda, artık buradan gideceğim diye düşündüm, gitmeliyim. Jpeg Takımadaları'na doğru uzunca bir yolculuk olacak ama gitmeliyim. Orada bir çok kent olduğunu duydum, tıpkı buradakine benzeyen hatta buradaki her kentin aynısı orada var diye duydum. Görümünü tıpa tıp aynımış ama aynı da değilmiş, sanki buradaki sahtesi oradaki gerçeğiymiş gibi aynen böyle duydum. Oraya gidip de kimsenin dönmediğini biliyorum. Haberleri nasıl nereden aldığımı sorarsanız aldım işte. Bir çok haber, bir çok konuşma var Jpeg Takımadaları ile ilgili ama gidip de döneni ben henüz görmediğim için bilmiyorum. Yanlış şeyler de olabilir duyduklarım, yine de denemem gerek, evimden ayrılabilirsem eğer becerebilirsem gideceğim, kesin karalıyım, uzunca bir süredir inşa ettiğim tekne hazır. Hazineselimi de yükleyip gideceğim.

Kendime bir bardak süt söyledim yanına yiyecek bir iki bir şey oturup soluklandığım yerden tek tük tramvaylar geçiyordu, bir iki araç, limandan deniz sesleri geliyor. Garip görünümlü, bayraklı binaların arasından limanın silüetini görür gibiyim. Soluklandığım kahve spor malzemeleri satan bir dükkana bakıyor. Mağazanın vitrininde bayraklar formalar ve deriden bir kaç top var. Dükkanın yanında duvara bir kaç afiş asılmış. Biri bir sirk afişi, renkli bir görünümü var. Kocaman bir fil, trapezcilerin altında, taburesinde gülümsüyor gibi. Dinlenmem bitince yola düştüm, kimi zaman merdivenlerden kimi zaman hafif eğimli sokaklardan aşağıya, limana doğru yola devam ettim.

Eğer kendi varlığınızın bir kanıtını bulamazsanız, yani varlığınızı kanıtlayan hiç bir şey yoksa elinizde, beylik laflarla var olduğunu öne sürmekten başka ne çareniz kalır. Şimdi dikkatlice düşünüyorum tüm gördüklerim hatırladıklarım bir yana, var olmamış gibiyim. Kendi kendime sunduğum kanıtlar sanki beni var etmek bir tarafa dursun varlığımı tamamıyla şüpheli hale getirdi. İçinde bulunduğum tüm fiziksel durumlar, tüm tinsel alanlar, düşüncülerim, dönüşümlerim, temaslarım, hepsi şüpheli hale geldiler. Sahi ben ne zaman var oldum? Hangi mekanda, zamanın kalıba döküldüğü bir akış nasıl kendisini “var” olarak tanımlayacaktı ki? Elimi sıksam, canımı yaksam, birine fenalık etsem, fenalık görsem, çektiğim ızdırıp, aldığım haz hepsi şu anda bana bir kanıt olmaktan çok, başka bir duyumsama sinir sisteminin doğal refleksi olarak gözüküyor. Hay Allah, insan bundan şüphe etmeye başlarsa aniden kurumaya yatan ağaç gibi olmaz mı? Bu şüphe oluştuktan sonra bunu nasıl tersine döndürebilirim, varlığımı tekrar nasıl var edebilirim? Böylesine bir problemle yüz yüze kalacağımı kestiremezdim. Öncesinde her şeyin bir ne ise “o” olduğu konu-

sunda şüphe götürmez bir gerçekliğe sahiptim. Şimdi ise bu son bir kaç aydan beri belki de daha uzunca bir süreden beri, bunu kendime kanıtlayamaz oldum. Bu güne kadar ne yaşadysam nerede bulduysam bunların hepsi bir jpeg formatı halinde duruyorlar, bir jpeg formatı halinde varlar, bunun dışında yoklar gibi. Bu sorulara bir cevap üretemez oldum o yüzden Aura şehrine varmak zorundayım orada bir çözüm olduğunu hissediyorum.

Belki bir noktada diğer tüm her şeyle bağlarım koştum ve ben farkında olamadım, duyumsamanın duraksadığı bir an oldu ve ben bir karışıklığın içinde olduğumdan bunu atlardım, bu kadar kör olabildiğim bir an oldu mu? Her neyse, kafamı dağıtmadan yola devam etmeliyim, beylik laflarla kendimi var edemeyeceğim. Ayakta tutmaya çalıştığım her şey bir anda gözüme çok üzüntülü gözüktiler. İnanışlarım, çabalarım, hepsinin değeri bir anda hüzne boğuldu silindi sanki. Ya bu melankoliye alışmalıyım ya da yola çıkmalıyım.

Bir defasında her zamanki yolumdan kendi kulübeme dönüyordum, sadece dönerken küçük bir sokağa takıldı gözüm, daha önce hiç fark etmemiş olduğum bir sokak. Oradan giderek kulübeme kısa yoldan varabileceğimi hesapladım. Ardından kayboldum. Kendi mekanıma biraz daha yaklaştığımı düşündüğüm her noktada iyice kayboldum. Ve aniden hiç ummadığım bir şeyle karşılaştım. Masmavi bir deniz vardı önümde. Evet yıllardır gittiğim kulübemin yolunun biraz arkasında masmavi bir deniz. Alabildiğine geniş bir manzara saklı. Bu nasıl olabildi? Bilemedim, hep bunun olabileceğini hissetmişim ama gerçekten olabileceğini ummazdım. Biraz daha yaklaştım. Bir demir yolu geçerek ve bir duvarın üzerinde bulduğum küçük bir geçitten geçerek vardım bu yere. Bu inanılmazdı. Manzaraya biraz daha dikkatlice tarayınca dalgakıran vazifesi gören kayalarla çevrelenmiş, incir zeytin ve çamların süslediği mavi, temiz bir koy ve kendi halinde salınan bir kaç küçük sandal vardı. Bir de başka minik bir kulübe, orada çamaşır asan bir adam ve tüten bir baca.

Nasıl bir gerçeklik: Önce puslu bir günbatımı ve karlar içinde güneşin kızılığını kalın bulutların ardından belli belirsiz hissediyorum. Ortasında tekrar bir kulübe ve bacasından açık gri bir odun dumanı yükseliyor. Alabildiğince yağmış kar, çam ağaçlarını, çatıyı doldurmuş. Evin haresinde pembelikler ve sütsü mavilikler hakim. Evin küçük penceresinde turuncumsu bir ışık var. Alacakaranlıktan bir öncesi gibi. Işığı belirgin kılan bir loşluk. Orada içeride gemiden kurtardığı takım sandığını açmış inceleyen bir Robinson var. Buraya küçük bir takım sandığı ile gelmiş ve bu tahta kulübeyi inşa etmiş. Ormanın ayla aydınlanan karlı karanlığında görmediğimiz bir şekilde içeride kendi sessiz dünyasının detayları ile meşgul,

İkincisi: Karanlık bir gecede ayın aydınlattığı bir gökyüzü var. Parça parça bulutlar ışığı bir çok yerlerinden alıp yansıtıyorlar. Bulutların altında dalgalı denizde seyreden küçük bir tekne var. Işıkları yanık. Yıldızlar ay olduğu için pek de seçilemiyor ama belli başlı olanları orada yerli yerinde duruyor. İki küçük ışık teknenin içinde, biri sanki elektronik bir cihazdan çıkıyor. Her şey, tüm görünüm usta işi eski bir

gravür gibi görünüyor. Yelkenleri kapalı tekne, karanlıkta yol alıyor. Çok uzakta belli belirsiz sıradağlar var. Eteklerinde silik tozsu ışıklardan serpilmiş kentler.

Üçüncüsü: Gökyüzünde günbatımını kovalayan metalden sosis gövdeli bir uçağın turuncu pencerelerine yaklaşıyoruz, İçeride umutlu gözükün(sanırım bu loş tepe lambalarından kaynaklanıyor) bir topluluk var. Gece lambalarının altında bazısı uyukluyor, bazısı kitap okuyor, kimisi burnunu cama dayamış aşağıda galaksinin göbeğindeki bir yıldız fırtınasına benzeyen kentleri seyrediyor. Aşağıda küçük yemyeşil bir televizyon ekranı var. Parlak bir stadyum sanırım. Pazar günü ve tüm yerkürede maçlar oynanıyor. Bu mevsim bu yarımkürenin kentlerinde ay gene en tepede karanlık geceye parlak bir mavilik katıyor.

Evimdeyim, gecenin seslerini birer birer ayıklıyorum. Bir iki insan konuşması. Metalik bir ses. Uzaklardan gelen bir uğultu belki otobandan. Bir motor sesi. Küçük bir korna. Kulaklarımdaki uğultu, dışarıdaki pencerelerden yansıyan turuncu ışıklar. Kar bekliyorum. Masam her zamanki gibi dağınık; yenmiş meyveler, ağzına kadar dolu bir küllük, kirli çoraplar, çişe bile gitmekten üşendiğim için doldurduğum plastik şişeler. Tekrar bir araba sesi. Bir uçak kalktı. Açık bir radyodan gelen belli belirsiz melodiler. Evimde geçirdiğim tüm bu zaman içinde, kendi kendime, biriktirdiğim bir sürü nesne ile sanki bir evren oluşturdum. Her şeyin doğal olduğu bir düzenden bahsediyorum. Sırasıyla gidersek beni var eden sebepleri, yani annemi, babamı ve onları yaratan sebepleri, onların annelerini, babalarını sayarak geriye doğru gidebiliyorum. Tüm sebeplerin birbirini yarattığı bir düzenin içindeyim. Dünyanın beni yaratması, güneşin dünyayı yaratması; tüm bu yaratılanların hep bir şeyler yaratması. Öyleyse ben bir “doğal” ve doğal olmayan ayrımını anlamıyorum, reddediyorum. Madem ki süre beni buraya getirdi ve ben de bir şeyler yaratarak sürenin içinde devam ediyorum. Bu durumda yarattığım, topladığım, temas ettiğim her şeyin doğal olması gerekir. Tüm eşyalar uzantılarım gibi. Tüm kavramlar bir parçam gibi. Yarattığım, temasta olduğum her eşya tıpkı canlı türlerinin çeşitlenmesi gibi çeşitleniyorlar. Türler, sınıflar ve kümeler oluşturuyorlar. Tüm bunlar limanlarda, evlerde, sokaklarda biriktiler. Şekillendiler, şekillenmeye devam ediyorlar. Her şey birbirinin doğal uzantısı olarak devam ediyor. Makine parçaları, contalar, böcek türleri kadar çoklar. Kumaşa ait olanlar, düğmeler, yaprak türleri kadar çoklar. Belki daha çoklar. Kalemler, kelimeler, plastikten olanlar, metalden olanlar, inşa edilmişler bestelenmiş olanlar. Hem benim dememle varlar. Hem kendi kendilerine varlar. Tüm bu varlıklar etrafımı kuşatmış durumda. Kuşatma belki doğru kelime değil “uzantı” gibi. Başka diğer canlıların da bir çok şeyler imal ederek bu kervanda olduklarını biliyorum. Kendi kültürünü kurmak deniyor buna. İletişim deniyor. Kolaylık deniyor. Yaşama tutunmak deniyor, daha sayabiliriz. Bir de cansız olan nesnelere doğal olmayan sınıfında gören bir görüş var. Ama neden doğal olmasınlar. Onları kafamızda “doğal olmayan” olarak tanıtlamamız neden? Tıpkı benim kadar mis gibi doğallar. Tüm bu kentler, tüm bu birikmiş yığıntı, şekillenip çeşitlenmiş, her şey kendi evrimlerini yaşıyorlar. Örneğin bir vida, ardından bir “dübel” maddesini getiriyor. Bu “dübel maddesi” sürekli şekillenerek çeşitleniyor ve evrimini başka bir madde-kavrama

doğru dönüştürüyor. Tıpkı kelimeler gibi. Ateşten, kontrol altına alınmasından başlayarak meydana çıkan ısıtıcıların, ısıyı kontrol etmeye çalışmak için oluşmuş tüm maddelerin bir dökümünü yapsak burada yer kalmazdı. Çini sobalar, metal sobalar, gazlı sobalar, kuzineli sobalar, döküm sobalar, kalorifer petekleri, güneş panelleri, liste uzayıp gider. Yapılmış her resim, çoğaltılmış her fotoğraf, yazılmış her kelime bu hiper yığıntının bir parçası ve doğallar. Kendi evrimlerini sürdürüyorlar. Resimler deyince, öznel durumlar diye tarif edebileceğimiz şeyler ama zaman geçtikçe geriye dönüp baktığımızda hepsinin bir genellik ifade ettiğini görüyorum. Bütün öznel-liklerin sanki zamanla bir genelliğe dönüştüğü bir alandan bahsediyoruz. Hani derler ya bir resmin bir filmin evrensel değerlerle donanması durumunda anlamlı, iletişimde kalan bir yapıya dönüşebileceği fikri. Tam tersini söylemeliyim ne kadar tikelse, ne kadar özelse, ne kadar ana aitse, o kadar evrensel ve genel olma şansı yüksek, hakikat olma şansı yüksek. Evrensel değerler söz konusu olamaz. Özel değerler söz konusu olabilir. Evrensel değerlere yola çıkan her yapı kendi mikro kozmosunu atlayarak bir safsataya dönüşür. Bir sürü işe yarar nesneden maddeden bahsettik ya en işe yaramazları da bu evrensel değerlerle kuşanmış sanat formlarıdır. Belli kuvvet odakları “yeni” olanı kutsarken bunlara da belli oranlarda kuvvetler verir ama yok olmaya mahkum bir kuvvet, kendi dönemi içinde bir “de facto” sadece. Belli kuvvet odakları kültür tiranlıkları hayatın içinde oluşan bu özel durumları görmek istemezler. Onlar “yeniyi” kutsayan kutsal bir sözleşmenin taraftarı gibidirler, Gerçeklik çarpıtcıları gibi. Bir tür “cambaza bak” gibi. Her tarafı korkunç bir jpeg bombardımanında tutarak çoğalırlar.

Kuvvet odağı deyip geçmemek gerek. Tüm bu oluşmuş kargaşanın önemli parçasından bahsediyoruz, nasıl ki sanatı fiziktekine benzer insana etki etmesinden anladığımız bir “f” kuvveti ile duyumsayabiliyorsak, bu bahsettiğimiz diğer kuvveti de her yerde fiziktekine benzeyen bir f kuvveti ile hissederiz. Örneğin, tikele dönelim kentimize, kendi beton oluşumumuza. Yarattığımız kent tüm diğer kentler gibi eşsiz. Kendi kendini imal etmeye ve içinde bir çok şey meydana getirmeye devam ediyor. Oluşturduğu bu biçim, türettiği nesnelere, biçemler, büyük bir organizma. Kent deyince daha binlerce şeyden bahsedeceğimiz ama şimdilik kısıtlı tutarak burada simit, tavuk, çiğköfte, kolboreği yedirilerek beslenmiş bir maddeden bahsedeceğim. Bu madde, bu dediğim gıdalarla beslenip sürekli bir üreme zincirine tabi tutularak, çalıştırılarak sürekli faal, işlek durumda sabitlenmiş bir nesneye dönüşmüş durumda. Bu bahsettiğim gıdalar yedirilerek şekillenen bir madde. Yedirilen gıdalardan bahsetmek gerekir de tavuk dediğim şeyi anlatmama lüzum yok. Bir proteinmiş gibi gözükün proteinimsi. Kandırmaca bir gıdadan bahsediyorum.

Tıpkı eski “kutsal” kitaplarda bahsedilen ve yarattığı nesneyi sınava tabi tutan bir tanrı gibi, bu “kuvvetler” de insanı çeşitli acı sınavlara tabi tutarak, biteviye bir trajedi ortamını canlı tutarak ona bir faallik, bir öfke, bir dayanma gücü, bir dirayet katarak kendi dekorunu kuruyor. Bir sirkmiş gibi bir eğleniyoruz durumu yaratarak da işte pozitif bir motivasyon da veriyorlar. Bir ödül durumu yaratmazsan bu madde de bir yere kadar salak. Çalıştırıp üreme yapmasını sağlayamazsın. Her neyse

bu yoğurulmuş maddeye daha çokça döneceğim. Çünkü bahsettiğimiz her şeyin hammaddesi gibi.

Yolculuğuma dönmeliyim gevezelik yeter. Aura bölgesine gitmek istiyorum, imal ettiğim teknemin ismini Aura koydum, şimdilik beni canlı tutan tek hayal bu, bu bölgeye giriş yapabilirsem başka bir gerçekliğe giriş yapacağımı umuyorum, bana şekil vermeye çalışan bu kuvvetler bütününden uzakta olacağım, bundan eminim. Zaman denilen kalıbın dışına çıkacağım. Madde denilen şeyin ötesinde bir yerlerde olacağım, inancım bu. Adanın kuzeyi Jpeg bölgesi tarafından yönetiliyor, aralarında büyük bir deniz var. Jpeg bölgesi bağınazlıkla yönetildiğinden, Aura bölgesine etki edemiyor. Geçiş neredeyse sıfır, orada, bu başka dünyada kaybolabileceğim. On binlerce küçük ada var, sıcak güney rüzgarları var.

İnsan olmanın tanımı eski bin yılların şekillendirdiği bir söylence. Huzursuzluğunun sebebi sadece “zaman” değil, zamana verdiği tanım, senin koşuşturan şey bu tanımın kendisi bu kavramı olguyu yorumlayış şeklin toz mezarlığına gitmenin kötü bir şey olmadığını tekrar aşkla kuracağın ilişkinin tanımından geçtiğini hatırlayacaksın, toprağın altına gömdüğün şeyi hatırlayacaksın, eski inanışların eski çalışma şekillerin, eski paniğin, sana eski dünyanın hediyesi. Bak bu “kuvvetler” eski dünyanın sözcükleri ile sana sesleniyor, eski dünyanın korkuları ile seni motive ediyor. Hatırlamaya çalış zaman neydi, zamanın kalıbında ne vardı? Eskiden büyük dikkat gerektiren, insanları hayran bırakan işleri hep “onun” yanına gitmek için yapardın. Başına gelen türlü felaketlere hep “onun” varlığı ile dayanırdın. O öldü artık başka bir düşünüşe ihtiyacın var. Güneş doğana kadar deseninin başında başka bir şey için sabahlamalısın, kıymetli bir şey için. Hoş sabahlamana da gerekmiyor niye sabahladığımı anlayabilmiş değilim. “Onun” yanında yerin yok ama sen hala uyumuyorsun; seni motive eden şey, sandığım şey olmasın. Öfken, kırgınlığın, görülmemiş olduğunu hissetmen olmasın. Üzülme ama çabalama da artık. Aura’ya vardığında çam kokulu limanların senin için var olduğunu anlayacaksın, sevgilinin senin için var olduğunu.

Sadece küçük bir koyda başlayan, etkisi on yıllar süren küçük bir form, küçük bir tekrar, belki içinden krallar, kraliçeler çıkardı ve bu müzik sadece boğazın bir yakasında serpildi; vişne rengi, manifoldlu arabalarda dinlendi, aynaları open gençler, kocaman şirket müdürleri tarafından dinlendi, dinlendi etkili oldu bir format olarak kaydedildi, çalmaya devam ediyor, evet, boğazın bir yakasında gelişti, belki Yenikapı önlerine kadar ulaştı, ama etkisi daha uzak yerlere kadar vardı. Tam anlamıyla özeldi, tikeldi, evrenseldi, küçük bir dünya için. Elimizde bunların nasıl zaman etki ettiklerini gösterecek bir veri yok kendi deneyimlerimizden başka. Güvenmeli miyim kendi deneyimime?

Tüm hayalleri sadece gökyüzünü gören, güneye bakan bir pencereden bakarak kurdum, hava güzelken güney rüzgarları kente dolarken.

I'm in the space, I feel the air surrounding me, it is a weird place. I don't know how I came here. But I'm here. I will stay here for sometime, I'm in this appearance as long as I'm aware of myself, an appearance shaped by time. I always hear a high-pitched noise. I will spend a long time here, I do not know when will it end. There is no place to go, there used to be one but now none left. I feel that the space around me is almost a part of me. I want to get rid of this awkward part. This part that turned into an organ.

There is only one way out, to go to Jpeg Archipelago. This seems to be my only hope, I have no other hope left. If I can make it to the city of Aura, maybe there I can find a new way, a way to leave myself again. I feel a bit stuck because I haven't managed to leave myself for a while. Not a bit actually, I feel very stuck. It's unusual that I haven't been questioning how the moments are passing, I couldn't calculate how they connect to each other, where they diverge. Maybe only in sleep you can disengage. You pause for a bit. You dream dreams and then wake up. The mornings are new beginnings.

Here in a space that is not infinite, with a "luxury" of time that I've been constantly postponing, I'm aware of this. My remonstrance, my self-talk, my comparisons and calculations always take me to a conclusion. Everything formed, as it should be. I'm not really sure. How was I to know what kind of form it will have. I couldn't guess, I was only able to see how it turned out in time. Now I'm alone with a voice that is trying to make the sounds of a poem, within something that flows forever, changes. I even feel the air encapsulating me as a hard, solid object. Which space am I in? I've spent so much of my time imagining that something other than anger could shape the things I did not tell.

On top of all of these things I desire, I've always dreamt that a clear feeling will transform this "hyper clutter" to a drawing. Does it matter which space I'm in. But it does, I'm in a certain appearance, I cannot get rid of it, I cannot run away, I'm walking along, constantly looking at details. If I believed, even for a moment, in feeling small, I would be covered with an emotion, right now I don't feel any emotion. Moving through this appearance of course I move without seeing it, seeing is not something that will make it living at my nerve endings, not even if I want it to be, this appearance has a different existence making it always visible. My mind is constantly drifting me to places. To amorphous places, places from dream, to an appearance, which I cannot discern whether it is dream or reality. There I gave up on everything, I'm not persistent, there is no ending, no passing, only an appearing. An appearance that is shaped through my existence, limited to my existence.

The thing I turn over, the thing I don't turn over, there was calculation behind all, there was even when it didn't, in the clarity of sleep, under the shades of the noon, the clouds that were carrying the light of the moon, by the pine trees. What is it that I'm trying to remember? In the building, the room, the bed, everywhere, at all times when I can sense the smells.

The wind, the never-ending, always existing object, a material I know is a part of me, neither black nor white, as if it's something that always returns to me, something that brings joy at every return.

The ground is dying for me, I can sew that it does, I wake up to this sentence, there was the usual misty, heavy air. I had a few bites, I put my clothes on and hit the road, I thought I should leave this space, this appearance today, I spent too much time observing a small detail, I walked towards the array of trees, the state of the sky, the colors of houses, down through the side lanes. When I made it to the plain, I have already walked too much. I didn't hope to see anyone, I thought that I will soon leave this place, I have to leave. It will be a long way to the Jpeg Archipelago but I have to go. I heard there is a city down there, a city that is exactly like the one here, a city that is the same everywhere. I heard that it looks exactly the same but is not the same that it is as if this city is the fake and that one is real. I know no one comes back from there. If you ask me how I know these things, I just heard. There is a lot of gossip, talking about Jpeg Archipelago but I don't know anyone who went there and came back. The things I've heard might not be true, but I have to try, if I can manage to leave my house I will go, I'm determined, my boat which I've been working on for while is ready. I will load my treasures and leave.

I ordered a glass of milk and something to eat. Tramways were passing intermittently by this place I was resting at, a few cars, voices of the sea were coming from the harbor. I feel like I'm seeing a silhouette of the harbor through the awkward buildings with flags.

This cafe is facing a store selling sports equipment. They display flags, jerseys and some leather balls. There are posters on the wall next to the store. One of them is a poster of a circus, it looks colorful. There is a huge elephant, smiling on his small chair beneath the trapezists. After getting some rest, I hit the road again, walked down to the harbor through the stairs and streets.

If you cannot find evidence of your existence, meaning that there is nothing that will prove your existence, what else you have left other than sticking to the clichés. I'm thinking now, apart from everything I've seen, I remember, I feel like I've never existed. The evidence I tried to find for myself, made my existence even more doubtful. The physical state I'm in, all of the spiritual spaces, my thoughts, cycles, contacts they all became doubtful. Really when was I existing? In what space, a flow of time into a mold can define it self as "existing"? Squeezing my hand, hurting myself, hurting someone else, seeing bad stuff, suffering or experience pleasure, these seems to be natural reflexes of a different nerve system rather than being evidence. If one begins to doubt this won't he become a drying tree waiting for death? How can I reverse this doubt once it is formed, how can I make my existence exist again? I've never thought I will face a problem like this. I used to think that there is no doubt that whatever a thing is it is "that". For the last few months, maybe a bit longer, I cannot prove that to myself. Whatever I've experienced since today, wherever I've

been to, is all stored in the jpeg format, exist in the jpeg format, they don't exist outside of it. I cannot find the answers of these questions, this is why I have to make it to the city of Aura, I feel that is where the solution is to be found.

Maybe at one point, I got disengaged from everything and I couldn't understand, there was a point that my perception hesitated and I couldn't notice because I'm in a mess, was I that blind? Anyway, I have to move forward without the distractions, I cannot bring myself to existence with these clichés. All of a sudden, everything I'm trying to keep alive looks so sad to me. My beliefs, my effort, their values got all effaced with this sadness. I can either get use to this melancholy or hit the road. Once on my usual way home, to my cottage, a small alley caught my eye, an alley that I've never noticed before. I thought I could go home quickly through this way. Than I got lost As I thought I was getting closer to my neighborhood, I got even more lost. And all of sudden I bumped into something totally unexpected. Ahead of my laid the bluest sea. Yes, a blue sea behind the road to my cottage that I was taking for so many years. Vast scenery was hidden. How could this be possible? I didn't know, I sensed that this might happen but I never really hoped for it. I walked closer. I walked across the train tracks and through a small passageway I found on a wall, came here. This was incredible. Looking closely to the scenery, I noticed a blue and clean bay, surrounded by rocks that work as a jetty and ornamented with fig, olive, and pine trees, and small boats floating on water. There was another small cottage, there, a man hanging his laundry and a chimney smoking.

What kind of a reality is this: First, I subtly feel the hazy sunset and redness of the sun behind the thick clouds and snow. At the middle of it is a cottage and its chimney smokes the light grey smokes of wood. There is so much snow, the pine trees, the roof of the house all covered under it. There is a pinkish, milky bluish halo around the house. An orange light comes out of its small window. Like the eve of dusk. A space that makes the light apparent. There, inside, is a Robinson who is going through the toolbox salvaged from the ship. He came here with a small toolbox and built this wooden cottage. In the moonlit darkness of the woods that is covered in snow, we cannot see that he is occupied with the details of his silent life.

Second: There is a moonlit sky this dark night. Partly clouds take in the light and reflect it. Beneath the clouds, on the wavy sea there is a small boat cruising. With its light on. Because of the moon, the stars are not distinguishable but the main ones are there in their usual places. In the boat there are two weak lights, one might be coming from an electronic device. Everything, the whole image looks like an old masterpiece etching. The boat with the sails down is cruising in the dark. Far away there are vague mountains. At their foot are cities with dusty lights sprinkled.

Third: We are getting closer to the orange windows of a plane with a metal sausage airframe, chasing the sunset. Inside there is a hopeful crowd (maybe the dim lights make them look like that). Under their overhead lights some sleep, some read, leaned

against the windows some watch the cities that look like star storms at the center of the galaxy. Down there is a small green television screen. I reckon it is an illuminated stadium. It is a Sunday and there are games played all around the world. In this season on this hemisphere, the moon above adds again a bright blueness to the dark nights of the city.

I'm home, weeding out the sounds of the night. Two people speaking. A metallic sound. A roar from far away maybe from the high way. The sound of a motor. A light horn. A hum in my ears, the orange lights reflected from the windows outside. I'm waiting for snow. My table is untidy, as always: Bitten fruits, an ashtray full of cigarette buds, dirty socks, full plastic bottles as I'm too lazy to go and piss. Another car. A plane just took off. Vague melodies coming from a radio. All this time I spent at home alone, I created a universe with all the objects I collected. I'm talking of an order in which everything is organic. If we follow the line of logic, I can go back to the reasons why I exist, meaning my mother and my father and the reasons that created them, their mothers and fathers. I'm in an order where all reasons create each other. The world creating me, the sun creating the world; all these created always creating other stuff. Hence I don't understand the distinction between "organic" and inorganic, I defy it. If it is time that took me here, I'm continuing to move in time by creating stuff. Then everything I create, collect, contact should be organic. All objects are my extensions. All concepts my part. Every object I create, I contact multiply just like species do. Species, classes and clusters. They accumulated in harbors, houses and on the streets. They took form, still taking. Everything is continuation to be natural extensions of each other. Parts of the machines, joints, there are as many of them as insects. Textiles, buttons, there are as many of them as leaves. Maybe even more. Pens, words, plastics, metals, constructed, composed. They exist when I say. They exist themselves. All these substances surround me. Maybe surrender is not the right word but it's more like they are "extensions". I know that I'm in this state of production together with many other beings. This is called constructing your own culture. It's called communication. It's called convenience. It's called hanging onto life, we can count many more definitions. Then there is this perspective that sees the non-living objects in the category of inorganic. But why shouldn't they be organic? Why do we define them as such? They are like me so excellently organic. All these cities, all this clutter, anything that's in form and diversity, live their own evolutions. For example, a screw brings along the material "peg". This "peg" material is constantly changing and transform into another matter-concept of its evolution. Just like words. From fire to our control of it, to the resultant heathers, if we were to make a list of all materials that formed to control heath, it will go on forever. Porcelain stoves, metal stoves, gas stoves, kitchen stoves, cast iron stoves, radiators, solar panels... Each painting made, photograph reproduces, word written is part of this hyper clutter and is organic. Paintings, they can be defined as subjective situations but as we look back in time I realize that they all indicate a collectivity. In this context all subjectivities turn into a collectivity in time. You know they say that a film only becomes a meaningful, communicative work when equipped with universal values. I have to agree

with the opposite, the more particular, subjective, momentous it is, the more chance it holds to be universal, collective and true. We cannot talk of universal values. We can only talk of subjective values. Every work that starts out with universal values becomes nonsense as it dismisses its own micro cosmos. Haven't we talked of all the functional objects, materials; the most futile ones are the art works that carry these universal values. As certain forces of power consecrate the "new", they lend a certain level of power to them as well, a power that is bound to disappear, only a "de facto" in its own ear. These forces of power, the tyranny of culture, they don't want to see the subjectivities of life. They are parties of a sacred agreement that only consecrate the "new". Like distorters of reality. Like a "Behold the trickster" scam. They multiply by a horrendous jpeg bombardment.

We shouldn't take these forces of power for granted. They are a big part of this mess, just like our sensing of art's effect on people similar to the "f" force in physics, this force of power can be felt everywhere like the "f" force in physics. For example, going back to the particular, let's consider our city, our concrete formation. The city we created is as unique as all other cities. It continues to produce itself and the many things in it. The form it creates, the objects, forms derived, a huge organism. We can mention thousands of things about the city but let's keep it limited here to a matter that is fed with simit, chicken, *çiğköfte*, *kolböreği*. This matter, fed with these foods, subject to a chain of reproduction, to constant work, turned into an active, productive yet stable object. A matter that is form through these food mentioned. We need to speak of these foods, but there's no need to explain what is called chicken. A proteinish that looks like protein. I'm talking about a makeshift food.

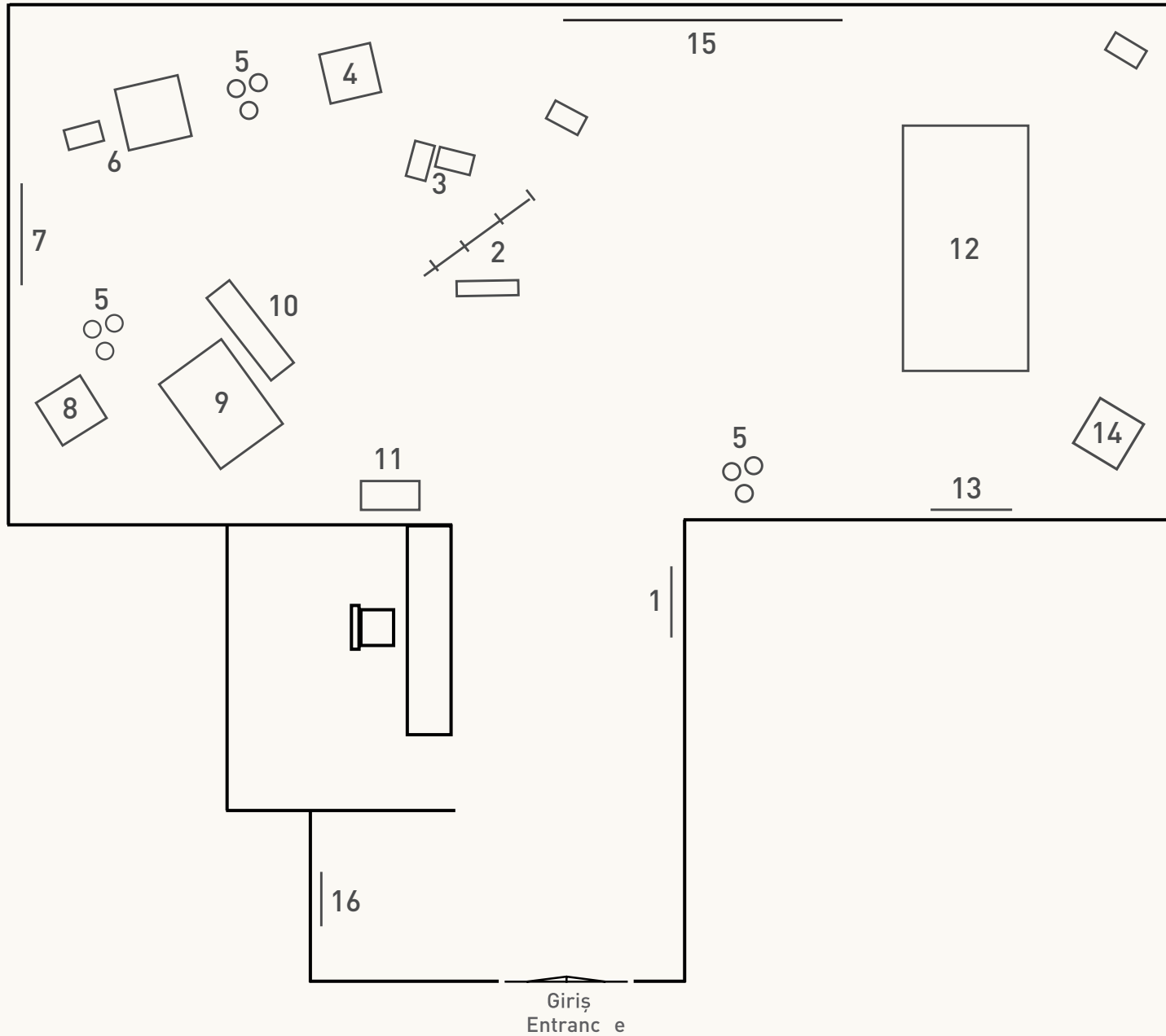
Like a god of the old "sacred" books, testing its created objects, these "forces" set up their own mis-en-scene by testing the people through difficulties, ceaselessly fuelling the ambience of tragedy, giving them an activity, a rage, a perseverance, a wisdom. Like in a circus, we enjoy creating this situation. But this also creates a motivation. If you don't create a rewarding situation, this matter is not that stupid. You have to keep it working, reproducing. Anyway, I will come back to this matter. Because this is like the raw material of everything else.

Enough with the talking, I have to go switch back to journey. I want to go the Aura region, I named the boat I produced Aura, this is the only dream that keeps me going, I hope to enter a new reality once I enter this region, I will get away from the forces that keep trying to shape me, I'm sure of that. I will be outside of the limits of time. I will be at someplace beyond matter, this is my belief. The north of the island is governed by the Jpeg region, there is a vast sea in between. Jpeg is ruled by bigotry, thus has no effect over Aura. These is almost no passing of borders, there I can get lost in another world. There are tens of thousands of small islands, there are the warm winds of the south.

The definition of being human is a rumor from the old times. "Time" is not the only reason of your restlessness, its your definition of time that is making you run around, the way you interpret this concept. You will remember that it is not a bad thing to end up in the cemetery of dust, that it is a way through the definition of your relationship with love. You will remember all the things you buried under. Your old believes, old ways of working, old panic are gifts to you from the old world. See, these "forces" call out to you with the words of the old, they motivate you with the fears from the old world. Try to remember what is time, what is within the limits of time? You used to perform tasks that require utmost attention, that were fascinating people for the aim of reaching "him". Everything you suffered through you've have leaned on "him". But he is dead now, you need to find a new thinking. You have to draw till the sunrise for something else, something precious. Well you don't have to pull an all-nighter, I still don't understand why you do that. You don't have a place next to "him" but you still don't sleep; what motives you, is it possible that it's what I think it is. Is it your rage, your resentment, your feeling as invisible. Don't be sad, but don't sweat over it either. When you make it to Aura, you will see that the ports with the smells of the pine are there for you, that love is there for you.

A tiny form with an influence of ten years started out in a small bay, a little repetition, kings, queens may have arisen from inside and this music only flourished on one side of the strait; listened in cherry-colored, manifolded car, by the teenagers kissing mirrors, by the managers of big companies, it was listened, was an influence, saved as a format, continues to play, yes, it flourished on one side of the strait, made it to Yenikapı, but its influence made it beyond. It was completely subjective, particular, was designed for a small world. We have no data in hand but out experiences to show when these were influencing? Should I trust in my experience?

I dreamt of all dreams while looking out of a south-facing window that only sees the sky, when the weather was good and the winds from the south.

1. **Jpeg Takımadaları / Jpeg Archipelago**, 2020
Kağıt üzerine mürekkep / Ink on paper
100 x 70 cm
2. **Ağustos /August**, 2020
Yerleştirme; ahşap ve seramik
Installation; wood and ceramic
Ahşap heykeller/Wood sculptures: 75 x 20 x 29.5 cm, 51 x 27 x 9 cm
Seramik heykeller/Ceramic sculptures: 7.5 x 20 x 9 cm
3. **Ağustos /August**, 2020
Ahşap heykel / Wood sculpture
29.8 x 16 x 81 cm
4. **Cankurtaran Kulesi 1 / Lifeguard Tower 1**, 2016
Beton, demir, ahşap, kumaş / Concrete, Iron, Wood, Fabric
31,5 x 34 x 70 cm
5. **Moongarden / Aybahçesi**, 2016
Beton, demir, alüminyum, pleksiglas, kablo, lamba
Concrete, iron, aluminium, plexiglas, cable, lamp
60 x 55 x 57 cm
6. **Kalypso**, 2020
Beton, neon, demir, ahşap / Concrete, neon, iron, wood
Kalypso: 70 x 67 x 78 cm, Feza: 33 x 6,5 x 13,5 cm
7. **Ada / Island**, 2020
Tuval üzerine yağlıboya/ Oil on canvas
40 x 60 cm
8. **Basket Sahası / Basketball Court**, 2016
Demir, beton / Iron, Concrete
40 x 50 x 45 cm
Ed. 1/3
9. **Victory Monument / Zafer Anıtı**, 2019
Plexiglass, lamba, teneke/Plexiglass, light, tin
211 x 117 x 63 cm
10. **Durak 1 / Bus stop 1**, 2020
Teneke /Tin
106,5 x 30,5 x 20 cm
11. **Durak 2 / Bus stop 2**, 2020
Teneke /Tin
45 x 18 x 25,5 cm
12. **Aura Boat**, 2020
Yerleştirme / Installation; Teneke / Tin
Sürat motoru/Speed boat :250 x 90 x 69 cm
13. **Feza / Celeste**, 2020
Tuval üzerine yağlıboya/ Oil on canvas
25 x 35 cm
14. **Cankurtaran Kulesi 2 / Lifeguard Tower 2**, 2016
Beton, demir, ahşap, kumaş / Concrete, Iron, Wood, Fabric
31,5 x 34 x 70 cm
15. **Haygaz**, 2020
Kağıt üzerine füzen / Charcoal on paper
260 x 150 cm
16. **Pas / Rust**, 2020
Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
54,5 X 44,5 cm

ZILBERMAN
I S T A N B U L | B E R L I N